

et Punkt tilbage i Sylland, Selgenæs, der er besat af en Del af vore Tropper, der oven i Kjøbet kun pønse paa at slippe derfra og komme over til Sjælland, vil den fjendtlige Besættelse jo kunne foregaa uden Blodsudgydelse. Fjenden maa absolut foretrække denne fredelige Besættelse af Sylland og Fyn, thi ingen Magt er dog saa barbarisk, at den skulde ville udgyde sine Sømmers Blod, naar den kan naae sit Maal aldeles gratis. Seg siger gratis, thi ogsaa i ren pekuniær Henseende vil Besættelsen af Sylland blive en meget billig Affære. Fjenden sender ikke en kostbar Hær over til Sjælland, hvilket først kræver store Udrustningsomkostninger og derpaa Transportomkostninger, og tilmed bliver han maaske for at faae den nødvendige Proviant nødt til at skaffe sig det hjemme fra, men han sender en Hær op i Sylland, som uden Sværdsflag spiser, hvad Syderne have af Spijselig, og drikker, hvad Syderne brygge, og kræver Penge op, til hvad der skal betales med Penge, og træster Syderne med, at skulle de engang med Liden blive Danske igjen, hvilket han naturligvis ikke haaber, ville de kunne faae Erstatning paa Finantsloven, og faae de den ikke, kan det saamænd ogsaa være ham det Samme. Men hvad vil dette sige? Det vil sige, at Danmark er delt, med andre Ord, at Danmark er hørt op at bestaa og ikke blot hørt op at bestaa, men hørt op at bestaa paa en for Landet stammelig Maade; thi det er hørt op at bestaa som det Land, der ikke har villet forsvare sig selv. Det er jo hørt op at bestaa derved, at Landets Regjering har trukket Troppene bort fra det Sted, hvor Krigen var, for at føre dem over til et Sted, hvor intet Menneſte havde tænkt paa at føre Krig. Det Land, der ganske rolig har fundet sig i at miste den halve Del af sit Legeme ved Hændsen eller af Mangel paa Livskraft, kommer aldrig op igjen. Det er den sikkreste Vej til at ødelægge Danmark at opgive Forsvaret af Sylland og Fyn. Derfor et lille Folk ikke har saa megen Livskraft i sig, at det siger: Vi opgive Intet af vort Land, er det fortabt. Naar et Folk begynder med at sige: Det halve Land, som geografisk er skilt fra os, opgive vi at forsvare, er dette Land ophørt at bestaa med det Samme. Opgive vi Sylland og Fyn, vil Sjælland enten gaa samme Vej som de andre Landsdele, eller det vil gaa en anden Vej. Men lad os nu tænke os det Tilfælde, at Fjenden er saa opmærksom at rette sig efter den høitærede Ministers Plan, vi kunne ogsaa tænke os, at han til Slutning, efter at have taget Sylland og Fyn, sit nogen Medlidenshed med de ulykkelige Menneſterovre paa Sjælland, som ikke vidste, hvor de skulde hen, foretager en Expedition derved. Hvad vilde der saa ske efter den Plan, som nu har Udſigt til at gaa igennem? Seg vil først tænke mig Planen saaledes, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) siger, at han ønsker den gennemført, det vil sige

saaledes, at Kjøbenhavn ikke har en permanent Besættning, men saaledes, at Kjøbenhavn kun er besættet med Feltforſtandsninger. Det staar saa smukt udviklet i den høitærede Ministers Anmærkninger, hvorledes det da vil gaa. Vi maa huske paa, at der ikke lægges stor Vægt paa Forsvaret i første Linie. Derom hedder det blot, at det ikke lader sig gjøre. Forsvaret i første Linie, det vil sige Forsvaret imod en Landgang, har Regjeringen selv ikke nogen stor Tro til. Det lyder derom, at man med Hensyn til Landgange vil finde flere Exempler paa, at saadanne ere lykkedes; men siden Dampkraftens Anvendelse tilføjes findes intet Exempel paa, at saadanne ere mislykkedes. Seg antager derfor, at det er den høitærede Ministers Mening, at den vil lykkes, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem for Kolding (Berg) er enig heri, efter at han ved 1ste Behandling har erklæret, at det at føre Forsvaret tilføjes hører til hans tabte Illusioner. Landgange lykkes altsaa, Fjenden gaar iland, og vor Hær gjør et Forsøg, der atter mislykkes — det erkjender Ministeren selv —, og retirerer saa til Kjøbenhavn. Dette Kjøbenhavn er imidlertid blevet besættet med det, man kalder Feltbesættning, og nu begynder det sidste Hovedslag, det, hvorpaa Landets Eksistens skal bero. Derom lyder det i Betænkningen saa smukt, at det kun kan tænkes at være meget kort, man haaber paa nogle Uger — det er det Allerhøieste, Maaneder kan der ikke være Tale om —, og for at man nu ikke skal gjøre sig Illusioner om, hvad et saadant Forsvar med Feltbesættninger vil sige, føies der til: „Man kan ikke holde Stillingen udenfor Kjøbenhavn ret længe; selv om man har faaet sine Feltbesættninger endte, og Værkerne armere med Positionsſtyts, vilde Stillingen dog være svag ligeoverfor en overlegen Fjende paa Grund af dens Udtrækning, ligesom man vanskelig vil kunne hindre Fjenden i et Bombardement med Feltſtyts.“ Derefter kommer: „Man kan derfor ikke trække Forsvaret ret længe ud; der vil vel i Reglen kunne vindes saa megen Tid, som en Allieret behøver for at komme os til Undsætning, men neppe saa megen, at venſkabelige Magter, der vel ville understøtte os ad diplomatisk Ved, men ikke direkte træde op som vore Allierede, ved Underhandlinger med vor Modstander kunne skaffe os en antagelig Fred.“ Men dette Sidste bliver der vel neppe Tid til, saa hurtigt er hele Historien forbi. Seg veed nu ikke, om Noget vil kalde det et Forsvar af Landet, men jeg tror, at jeg har havt Ret, naar jeg i forrige Møde sagde, at en Forsvarsplan saaledes gennemført, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) søger at udvillie, at den vil blive gennemført, vil være en Opgivelse af Landet Best for Storebest, for at sætte Landet Ost for Storebest i en Tilstand af, jeg tør næsten sige, den fuldstændigste Forsvarsløshed; det vil med andre Ord sige en fuldstændig Opgivelse af det hele